

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobkyně: **ECOWOOD s. r. o.**, se sídlem Ječná 550/1, Praha 2, zastoupené Mgr. Radkem Vachtlem, advokátem se sídlem Římská 32, Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 4. 2013, sp. zn. SZ 024540/2013/KUSK REG/Kro, čj. 049159/2013/KUSK, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 12. 6. 2013, čj. 46 A 46/2013 – 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í

I.

1. Žalobkyně pro svou podnikatelskou činnost užívá pozemek parc. č. 442/2 v k. ú. Unhošť (*ostatní plocha, způsob využití manipulační plocha*) na základě nájemní smlouvy o dočasném užívání (20 let) ze dne 22. 12. 2008 uzavřené s vlastníkem pozemku Ing. M. Ch. (LV č. x). Pozemek užívá k provozu kompostárny.
2. Město Unhošť vydalo dne 3. 12. 2012, pod čj. 4371/12, opatření obecné povahy č. 1/2012 Města Unhošť- Změnu č. 1 Územního plánu Unhošť, které nabylo účinnosti dne 20. 12. 2012. Pod bodem Z-30 byla plocha, v níž se pozemek užívaný žalobkyní nachází, na místo polní plochy vymezena jako plocha technické vybavenosti – kompostárna.

3. Krajský úřad Středočeského kraje rozhodnutím ze dne 8. 4. 2013, sp. zn. SZ 024540/2013/KUSK REG/Kro, čj. 049159/2013/KUSK, ve zkráceném přezkumném řízení vedeném podle § 174 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) toto opatření zrušil.

4. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně žalobu podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), u Krajského soudu v Praze. Tvrdila mj., že jí byla zkrácena přímo na svých právech jako oprávněný uživatel, nájemce pozemku v území regulovaném zrušenou změnou územního plánu, konkrétně zrušením bodu Z-30. Kompostárnu provozuje po ukončení realizace projektu „Technologické vybavení kompostárny ECOWOOD Unhošť“, podporovaného z Operačního programu Životní prostředí, Státního fondu životního prostředí. Na realizaci tohoto projektu jí byla poskytnuta účelová dotace ve výši 16 000 000 Kč. Kompostárnu provozuje na stavbě, která byla kolaudačním rozhodnutím čj. výst.: 4-4/864/86 ze dne 3. 3. 1986 zkolaudována jako polní hnojiště (celistvá betonová plocha), tedy jako zemědělská stavba. Změnou Z-30 tak byl dosažen soulad provozu kompostárny na uvedeném pozemku s územním plánem (*požadovaný usnesením živnostenského odboru Magistrátu města Kladna, v podstatné části potvrzeném rozhodnutím žalovaného ze dne 22. 1. 2013, čj. SZ_177907/2012/KUSK/2, jímž bylo žalobkyni podle ustanovení § 58 odst. 4 a § 17 odst. 4 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání pozastaveno provozování živnosti do doby, než zajistí, aby provozovna kompostárny byla uvedena do souladu s platným územním plánem obce Unhošť, nejpozději však do 30. 4. 2013*). To je podstatné i pro poskytnutí účelové dotace. V důsledku zrušení změny územního plánu napadeným rozhodnutím jí tak hrozí, že dojde k uzavření provozovny kompostárny z důvodu opětovného pozastavení provozování živnosti a žalobkyně by byla pravděpodobně povinna vrátit podstatnou část poskytnuté účelové dotace ve výši 12 381 500 Kč.

5. Krajský soud usnesením ze dne 12. 6. 2013, čj. 46 A 46/2013 - 49, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. jako podanou osobou zjevně neoprávněnou. Usnesení krajského soudu, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je dostupné na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

II.

6. Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti tomuto usnesení krajského soudu kasační stížnost z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu dle 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

7. Tvrdí, že k odmítnutí její žaloby nebyl dán důvod, neboť je oprávněným uživatelem pozemku dotčeného změnou územního plánu, bod Z-30, jak uvedla v žalobě. Krajský úřad přezkoumal uvedené opatření obecné povahy výlučně na základě podnětu podaného společností QEQ Czech, s. r. o. a zjistil, že porušení právního předpisu je zjevné ze spisového materiálu a že jsou splněny ostatní podmínky pro přezkumné řízení, přičemž není ani zapotřebí žádat vysvětlení účastníků řízení, a rozhodl ve smyslu § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení, u kterého se dokazování neprovádí a prvním úkonem správního orgánu je vydání rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu.

8. Přímé dotčení svých práv dle § 65 s. ř. s. spatřuje v tom, že po vydání změny územního plánu, která nabyla účinnosti dnem 20. 12. 2012, informovala obecní živnostenský úřad o zajištění způsobilosti provozovny pro provozování živnosti, nyní může dojít opět k pozastavení provozování živnosti a uzavření provozovny. To potvrzuje postup Magistrátu města Kladna, odbor obecní živnostenský úřad, který dne 24. 6. 2013 žalobkyni doručil oznámení o zahájení řízení ze dne 21. 6. 2013, čj. OŽ/5700/13/Sv. Důvodem zahájení řízení je právě rozhodnutí krajského úřadu ze dne 8. 4. 2013. Jako oprávněný investor je tak zkrácena přímo, protože v důsledku napadeného rozhodnutí je ohrožen výkon její podnikatelské činnosti na daném území. Vzhledem k vadám napadeného rozhodnutí má za to, že jde o nicotný právní akt.

9. Stěžovatelka nesouhlasí s krajským soudem, že se jí zrušení změny územního plánu může dotýkat pouze v případě určitého řetězení příčin, nikoliv však přímo, a ani s odkazem na další instituty práva, jimiž se může dle soudu domáhat ochrany. Odkazuje-li soud na judikaturu, dle které je přímé dotčení územně plánovací dokumentací myslitelné pouze v případě vlastníka nemovitosti, má za to, že § 65 odst. 1 s. ř. s. vyjadřuje především nutnost individuálního posuzování každé věci. Je proto nutné přihlížet k individuálnímu charakteru území i individuální skladbě vlastníků nemovitostí a jejich uživatelů. Zrušení opatření obecné povahy se přímo dotýká i dalších osob, než jen vlastníků nemovitostí v daném území.

10. Rozhodnutím soudu je podle stěžovatelky deklarován absurdní stav. Krajský úřad na základě iniciativy subjektu, který nebyl oprávněn jakékoliv námitky proti územnímu plánu vznášet (jde o vlastníka projektu v sousedním katastrálním území; tento projekt je více než deset let nerealizován), ve zkráceném řízení (provedeném bez zákonných předpokladů) zrušil změnu územního plánu, která se stěžovatelky přímo dotýkala. Stěžovatelce však soud ochranu odepřel, přestože se jí územní plán, na rozdíl od subjektu, který jeho zrušení inicioval, přímo týká.

11. Bylo by znamením právní jistoty, jestliže by beze zbytku stěžovatelka mohla k ochraně svých práv využít institutů označených v rozhodnutí soudem. S ohledem na okolnosti této konkrétní věci je nutno posuzovat, zda je stěžovatelka uvedeným rozhodnutím přímo dotčena na svých právech či nikoliv. Z výše uvedeného postupu Magistrátu města Kladna je zřejmé, že tento úřad nesdílí právní názor soudu ohledně neexistence platného územního plánu pro dané území.

12. Aktivní legitimace k podání předmětné žaloby jí svědčí, neboť žalobou napadené rozhodnutí způsobilo zcela zmatečnou situaci v celém dotčeném území. Z jeho odůvodnění je zřejmé, že správní orgán rozhoduje v přímé souvislosti s výkonem práv žalobkyně a její činnost je předmětem posuzování správního orgánu. Jestliže správní orgán posuzuje a hodnotí činnost stěžovatelky v daném území, zahrnuje ji do okruhu účastníků řízení, jichž se jeho rozhodnutí přímo dotýká. Rozhodující soud je pak vázán okruhem účastníků, jak jej vytyčil správní orgán v rámci svého napadeného rozhodnutí a těmto účastníkům svědčí i žalobní legitimace ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Jestliže by předmětem přezkumu ze strany soudu bylo posuzování, zda správním orgánem vytčený okruh účastníků řízení zahrnuje i subjekty, s nimiž jako s účastníky jednáno být nemělo, pak by v případě zjištění této skutečnosti mělo být napadené rozhodnutí zrušeno soudem bez dalšího pro zcela zásadní

vady řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí, kdy napadené rozhodnutí je ve svém důsledku v tomto případě zcela zmatečné.

13. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že opatření obecné povahy bylo rušeno primárně z důvodu absence rozhodnutí o námitkách, dále i pro další pochybení, mj. ohledně nesrovnalostí týkajících se plochy Z 30. Stěžovatelka provozuje kompostárnu na ploše původního polního hnojiště v rozporu s platným územním plánem, oplotila ji bez povolení v územním řízení. Provozuje ji i na další ploše - orné půdě, k odnětí této půdy ze zemědělského půdního fondu (ZPF) není z roku 2010 kladné stanovisko příslušného orgánu. V roce 2010 bylo zrušeno územní rozhodnutí pro stavbu kompostárny a řízení bylo následně zastaveno. V letech 2012 a 2013 byla stěžovateli uložena pokuta za provoz kompostárny bez územního rozhodnutí, není tak zřejmé, jak mohla být poskytnuta stěžovateli dotace. V opakovaném řízení po odstranění vad lze plochu Z 30 opět zařadit do plochy technické vybavenosti, pokud bude mj. splněn požadavek § 3 odst. 3 vyhl. č. 501/2006 Sb.

IV.

14. Nejvyšší správní soud shledal, že jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána i doplněna včas osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti. Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené usnesení krajského soudu netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Tyto vady soud neshledal. Podle § 104 odst. 4 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo-li zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí správního orgánu Nejvyšší správní soud neshledal. Podle § 192 odst. 1 a 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), na postupy a řízení se použijí ustanovení správního řádu, pokud tento zákon nestanoví jinak; k přezkoumání opatření obecné povahy vydaného orgány obce je příslušný krajský úřad. Stěžovatelkou napadené rozhodnutí ze dne 8. 4. 2013 tak vydal krajský úřad jako orgán příslušný a rozhodnutí netrpí vadami, které by způsobovaly jeho nicotnost.

15. Kasační stížnost není důvodná.

16. Krajský soud v první řadě (str. 2-3) dovodil, že výsledkem přezkumného řízení podle § 174 odst. 2 správního řádu je rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem krajského soudu, že žalobní legitimace podle tohoto ustanovení jí nesvědčí, neboť napadené rozhodnutí „*ji žádná práva či povinnosti neurčuje, nezakládá, neruší ani nemění*“, protože taková práva či povinnosti žalobkyně neupravovalo ani zrušené opatření obecné povahy.

17. Stěžovatelka tím oponuje závěru krajského soudu, který vychází z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, čj. 1 Ao 1/2009 - 120, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil, že: „*Nájemce, podnájemce či vypůjčitel však nemohou být v případě územního plánu na svých právech dotčeni způsobem, jaký má myslí § 101a odst. 1 s.*

ř. s., neboť jejich práva se nevztahují k území (resp. jeho části), nýbrž k tomu, kdo jim užívání části území umožnil na základě příslušné smlouvy zakládající jejich relativní práva. Uvedené osoby tedy musí své ekonomické či jiné oprávněné zájmy prosazovat zprostředkovaně prostřednictvím těch, kdo jim užívání věcí dotčených územním plánem umožnili.“ Rozporuje tak závěr, že jako nájemce, realizující v území dotčeném územním plánem své ekonomické aktivity, není osobou dotčenou přímo, že touto osobou je pouze vlastník nemovitosti (popř. osoby, které mají právo k nemovitosti na vlastníkově nezávislé). Nesdílí právní názor, že nájemce může být dotčen pouze zprostředkovaně tím, že byla dotčena práva vlastníka jím užívané nemovitosti, a že v takové situaci práva, jejichž výkon vlastník přenechal nájemci, musí hájit vlastník nemovitosti, který je v rámci nájemního vztahu povinován (v rovině soukromoprávní) zajistit nájemci realizaci jeho práv z nájemní smlouvy.

18. Nejvyšší správní soud v dané věci setrvává na shora uvedeném právním názoru vysloveném v usnesení rozšířeného senátu, který vyústil v závěr, že: „*Nájemci samotnému z právní úpravy neplyne oprávnění hájit v řízení před (správními) soudy o své vůli vlastnická práva pronajímatele. Návrh podaný nájemcem tak nemůže být už z principu úspěšný a je namístě jej odmítnout jako podaný zjevně neoprávněnou osobou.*“ Úprava § 52 odst. 2 a odst. 3 stavebního zákona rozlišuje dva prostředky, kterými lze brojit proti návrhu územního plánu: námitky a připomínky. Zatímco námitky může vznést pouze taxativně vymezený okruh subjektů, který musí být návrhem dotčen, uplatnit připomínky může každý. Povaha a proces přijetí opatření obecné povahy - územního plánu tak generuje zvláštní procesní postavení dotčených osob, vylučuje tak i určení účastníků přezkumného řízení, proto také § 174 odst. 1 správního řádu stanoví toliko *přiměřené* použití § 94 až 99 správního řádu a v této části šesté správního řádu není upraveno účastenství v řízení, ale rovněž pouze zvláštní procesní postavení dotčených osob. V přezkumném řízení, jehož předmětem je přezkoumání zákonnosti územního plánu či jeho změny, by mohly uplatnit námitky dotčené osoby, které na základě stavebního zákona měly toto právo v řízení o jeho vydání. Touto osobou není nájemce pozemku ani nájemce stavby. Stěžovatelka se mylí, dovozuje-li, že rozhodnutím o zrušení opatření obecné povahy bylo v daném případě rozhodováno přímo o jejích právech. Předmětem řízení, které vede k vydání územního plánu, je určit základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezit zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy a plochy vymezené ke změně stávající zástavby, k obnově nebo opětovnému využití znehodnoceného území (dále jen „plocha přestavby“), pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanovit podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Toto určení způsobu budoucího využití území limituje do budoucna vlastníky pozemků, popř. staveb v řešeném území přímo. Rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení, je-li předmětem přezkoumání zákonnost územního plánu, je přímo dotčen tentýž okruh subjektů. Jen tyto subjekty nabyly legitimní očekávání, zda a jak v souladu s územním plánem práva k pozemkům a stavbám budou moci realizovat (včetně práva, k jakému účelu mohou nemovitosti pronajmout), a to bez ohledu na to, zda námitky proti návrhu územního plánu uplatnily či nikoli. V přezkumném řízení nelze opatření obecné povahy změnit, okruh dotčených osob je proto zachován. I v daném případě oprávněnou osobou k podání námitek v procesu schvalování změny územního plánu byl vlastník nemovitostí dotčených změnou Z-30, a jemu příslušelo obrátit se žalobou k soudu proti rozhodnutí o zrušení opatření obecné povahy. Výkonu práv stěžovatelky se rozhodnutí vydané v přezkumném řízení, v rozsahu zrušení změny v bodu Z-30 územního

plánu, dotklo nepřímo, neboť její právo pozemek užívat je založeno smlouvou s vlastníkem pozemku. Krajský úřad tak nerozhodoval „v přímé souvislosti s výkonem práv žalobkyně“.

19. Stěžovatelka rovněž nepřipadně dovozuje, že byla správním orgánem, krajským úřadem, zahrnuta do okruhu účastníků v přezkumném řízení. V tomto řízení nelze okruh účastníků řízení, který by měl správní orgán vymezit, určit, a ani soud tak nemohl být vázán okruhem účastníků, jak jej vytyčil správní orgán, jak stěžovatelka tvrdí. *(Nadto lze dodat, že soud není ani v případě, kdy je napadeno rozhodnutí správního orgánu dle § 67 odst. 1 správního řádu, vydané v řízení dle § 9 téhož zákona, vázán okruhem účastníků jak jej vymezil správní orgán, pakliže jej tento orgán vymezil v rozporu se zákonem).* Povaha opatření obecné povahy a postup stanovený pro jeho projednávání vylučuje, aby správní orgán komunikoval s dotčenými osobami individuálně. Nejde o správní řízení s konkrétními, dopředu jmenovitě určenými účastníky, jimž se oznamuje zahájení řízení a jejichž okruh je správní orgán povinen správně vymezit. Výzva, aby dotčené osoby uplatnily námitky a připomínky k návrhu územního plánu nebo jeho navrhované změně, se zveřejní stanoveným způsobem, aby osoby dotčené návrhem mohly realizovat právo uplatnit námitky a připomínky, které mají ze zákona. Osoby, které své právo využijí, však nejsou účastníky řízení ve smyslu, že tvoří okruh účastníků. Ani v přezkumném řízení podle § 174 odst. 2 správního řádu nelze proto určovat okruh „účastníků“, okruh dotčených osob rozhodnutím vydaným v přezkumném řízení se nezužuje na ty, které uplatnily námitky a připomínky v řízení před tím, neboť vedle nich stále existuje i neurčitý okruh osob, které námitky a připomínky nevznesly právě proto, že se s návrhem územního plánu ztotožnily a neměly důvod proti němu brojit. Naopak jeho zrušení v přezkumném řízení jim nemusí konvenovat, staví je totiž do výchozí pozice, která pro ně nebyla výhodná a následně mohou např. oponovat proti úpravám, změnám v původním (zrušeném) návrhu, vyvolá-li je nutnost odstranění rozhodnutím v přezkumném řízení vytýkané nezákonnosti.

20. Dovolává-li se stěžovatelka dotčení ve svých právech jako „oprávněný investor“, nelze jí přisvědčit. Stavební zákon jako speciální předpis v § 52 odst. 2, ve znění účinném v době vydání Změny č. 1 Územního plánu Města Unhošť, tj. do 31. 12. 2012 tento pojem neznal. Námitky proti návrhu územního plánu mohli podat „*pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem veřejně prospěšných staveb, veřejně prospěšných opatření a zastavitelných ploch a zástupce veřejnosti*“. Novelou stavebního zákona č. 350/2012 Sb. s účinností od 1. 1. 2013 bylo toto vymezení osob oprávněných podat námitky změněno, námitky nadále mohou podat „*pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti*“. Oprávněný investor je pojem definovaný v ust. § 39 odst. 2 stavebního zákona, a je jím „*vlastník, správce nebo provozovatel veřejné dopravní nebo veřejné technické infrastruktury*“. Podle ust. § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona se rozumí „*veřejnou infrastrukturou pozemky, stavby, zařízení, a to 1. dopravní infrastruktura, například stavby pozemních komunikací, drah, vodních cest, letišť a s nimi souvisejících zařízení; 2. technická infrastruktura, kterou jsou vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení, například vodovody, vodojemy, kanalizace, čistírny odpadních vod, stavby a zařízení pro nakládání s odpady, trafostanice, energetické vedení, komunikační vedení veřejné komunikační sítě a elektronické komunikační zařízení veřejné komunikační sítě, produktovody*“.

21. Stěžovatelka v žalobě podané krajskému soudu 7. 6. 2013 ani netvrdila, že má postavení oprávněného investora a že provoz kompostárny spadá pod pojem „veřejné

technické infrastruktury“. Tato námitka je tedy nepřípustná, neboť nebyla uplatněna v řízení před krajským soudem, jehož rozhodnutí je přezkoumáváno, ač tak žalobkyně učinit mohla (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud k ní proto nepřihlíží (§ 109 odst. 5 s. ř. s.).

22. Stěžovatelkou tvrzené vady postupu krajského úřadu v přezkumném řízení, z nichž dovozuje nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu napadeného žalobou, se nemohly, v důsledku chybějící procesní i věcné legitimace k podání žaloby, ani stát předmětem přezkoumání krajským soudem.

23. Nejvyšší správní soud k argumentaci stěžovatelky dodává, že přezkumné řízení je řízením zahajovaným z moci úřední a může být zahájeno na základě podnětu kohokoliv. Nejde o řízení zahájené podáním návrhu, podatel nemusí disponovat žádnou procesní ani věcnou legitimací, aby mohl podnět podat. V dané konkrétní věci nelze přisvědčit nadto obraně stěžovatelky, že „rozhodnutím soudu je deklarován absurdní stav“. Společnost QEQ Czech, s.r.o., již od počátku zadání Změny č. 1 územního plánu Unhošť aktivně vystupovala v řízení a podala námitky právě proti navrhované změně v bodu Z-30. Tvrdila, že se jí, jako vlastníka pozemků parc. č. 473/4 a 564/3 v k. ú. Pavlov, přímo tato navrhovaná změna týká, protože její uvedené pozemky jsou územním plánem obce Pavlov určeny k funkčnímu využití pro bydlení (jednak městského typu-BM, jednak venkovského typu-BV), rozhodnutí o umístění staveb technické a dopravní infrastruktury je již pravomocné, pozemky kompostárny jsou ve vzdálenosti cca 300 metrů (podání ze dne 27. 4. 2011). Obdobně argumentovala i obec Pavlov a na způsob využití pozemků v sousedním katastru obce Pavlov k účelu, který může kolidovat se změnou Z-30, poukazovaly i dotčené orgány státní správy (Koordinované stanovisko k návrhu zadání změny č. 1 územního plánu Unhošť Krajského úřadu Středočeského kraje dle § 4 odst. 6 stavebního zákona ze dne 11. 4. 2011). Kolize zájmů obou společností při využití dotčených pozemků byla v řízení zřejmá, konečně stěžovatelka se bránila tím, že vzdálenost kompostárny (300 metrů) od plánované obytné zástavby v sousedním katastru je dostatečná; od stávajícího zastavěného území obce Pavlov je 770 metrů (vyjádření žalobkyně ze dne 9. 5. 2011).

24. Nejvyšší správní soud k tomu pro úplnost odkazuje na již citované usnesení rozšířeného senátu, kde uvedl, že: *„Výjimečně je též představitelné, aby aktivní procesní legitimace byla dána i tehdy, tvrdí-li navrhovatel, který sám není vlastníkem nemovitosti ani nemá právo k takové cizí věci na území regulovaném územním plánem, že jeho vlastnické právo nebo jiné absolutní právo k nemovitosti nacházející se mimo území regulované územním plánem by bylo přímo dotčeno určitou aktivitou, jejíž provozování na území regulovaném územním plánem tento plán (jeho změna) připouští. Typicky půjde o vlastníka pozemku sousedícího s územím regulovaným územním plánem, který by mohl být dotčen určitou aktivitou, jejíž vlivy se významně projeví i na jeho pozemku (např. exhalacemi, hlukem, zápachem apod.) nebo které povedou k významnému snížení hodnoty jeho majetku.“*

VI.

25. Nejvyšší správní soud shledal námitky uplatněné stěžovatelkou nedůvodnými; jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední

povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch, žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 9. dubna 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu